

Biskop H. David Burton
Præsiderende biskop

Velfærds helliggørende arbejde

Arbejdet med at drage omsorg for andre og være »god mod de fattige« er et helliggørende arbejde, som er en befaling fra Faderen.

Godmorgen, brødre og søstre. I 1897 stod en ung David O. McKay foran en dør med en brochure i hånden. Som missionær i Stirling i Skotland havde han gjort det mange gange før. Men denne dag åbnede en meget forhutlet kvinde døren og stod foran ham. Hun var fattigt klædt, havde indsunke kinder og ukæmmet hår.

Hun tog brochuren, som ældste McKay tilbød hende, og sagde seks ord, han aldrig ville komme til at glemme: »Kan jeg købe brød for den?«

Dette møde efterlod et varigt indtryk på den unge missionær. Han skrev senere: »Fra det øjeblik havde jeg en dybere forståelse for, at Kristi kirke bør være og er interesseret i menneskers timelige frelse. Jeg gik væk fra døren med følelsen af, at den kvinde, med ... bitterhed i hjertet mod mennesket og mod Gud, ikke var i stand til at modtage evangeliets budskab. Hun havde brug for timelig hjælp og der var, så vidt jeg vidste, ikke nogen organisation i Stirling, der kunne give hende det.«¹

Få årtier senere stønnede verden under den store depressions tunge

byrde. Det var under den byrde, at præsident Heber J. Grant og hans rådgivere J. Reuben Clark og David O. McKay, den 6. april 1936, bekendtgjorde det, der senere ville blive kendt som kirkens velfærdsprogram. To uger senere blev ældste Melvin J. Ballard udnævnt som den første formand for programmet og Harald B. Lee som dets første direktør.

Det var ikke et almindeligt foretagende. Selvom Herren havde forberedt usædvanlige sjæle til at administrere programmet, gjorde præsident J. Reuben Clark det klart, at »opsætningen af velfærdsmaskineriet er resultatet af åbenbaring fra Helligånden til præsident Grant, at det har fortsat ved lignende åbenbaring siden den tid, som er kommet til brødrene, der var ansvarlige for det.«²

Kirkens ledes forpligtigelse til at afhjælpe menneskers lidelse var lige så sikker, som den var uigenkaldelig. Præsident Grant ønskede »et system der ville række ud og yde omsorg for mennesker, uanset hvilke omkostninger det måtte indebære.« Han sagde, han ville gå så vidt som at »lukke ned for seminarprogrammerne, stoppe

missioneringen for en tid eller tilmed lukke templerne, men de ville aldrig lade folket sulte.«³

Jeg var ved præsident Gordon B. Hinckleys side i Managua i Nicaragua, da han talte til 1.300 medlemmer af Kirken, der havde overlevet en ødelæggende orkan, der krævede over 11.000 dødsopfre. »Så længe Kirken har ressourcer,« sagde han, »vil vi ikke lade jer sulte eller være foruden tøj eller husly. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe på den måde, Herren har bestemt, det skal gøres.«⁴

Et af de særlige kendetegn på dette inspirerede, evangeliske foretagende er, at det lægger vægt på personligt ansvar og selvhjulpethed. Præsident Marion G. Romney har forklaret: »Velmenende mennesker har iværksat mange programmer for at hjælpe dem, der er i nød. Imidlertid er mange af disse programmer blevet udarbejdet med det kortsigtede mål at »hjælpe mennesker, i modsætning til at »hjælpe mennesker med at hjælpe sig selv.«⁵

Selvhjulpethed er et produkt af sparsommelig levevis og økonomisk selvdisciplin. Fra begyndelsen har Kirken undervist i, at familier – så vidt de er i stand til det – selv er nødt til at tage ansvar for deres egen timelige velfærd. Af hver generation kræves det på ny at lære de grundlæggende principper bag selvhjulpethed: Undgå gæld, vær sparsommelig, vær beredt på tider med nød, lyt til og følg de levende oraklers ord, udvikl disciplin til at kunne skelne mellem behov og ønsker og lev så derefter.

Fornålene, løfterne og principperne, der støtter vores indsats for omsorg for de fattige og trængende, strækker sig langt ud over jordelivets grænser. Dette hellige værk er ikke kun til fordel og velsignelse for dem, der lider eller er i nød. Som sønner og døtre af Gud, kan vi ikke til fulde arve

evigt liv uden at være helt engageret i omsorg for andre, mens vi er på jorden. Det er, når vi ofrer og giver af os selv til andre, at vi lærer de celestiale principper som opofrelse og indvielse.⁶

Den storslåede kong Benjamin belærte om, at en af grundene til, at vi deler af vores gods med de fattige og yder dem lindring, er, for at vi kan have forladelse for vore synder fra dag til dag og vandre skyldfri for Gud.⁷

Siden verdens grundlæggelse er retfærdige samfunds klæde blevet vævet af næstekærlighedens gyldne tråde. Vi stræber efter en fredfyldt verden og velstående samfund. Vi beder for gode og dydige samfund, hvor ondskab forsages, og godhed og ret sejrer. Uanset hvor mange templer vi bygger, uanset hvor meget vores medlemskare vokser, uanset hvor positivt vi bliver opfattet i verdens øjne – hvis vi fejler i denne store essentielle befaling om at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ«,⁸ eller hvis vi vender vores hjerte bort fra dem, der lider og sørger, er vi under fordømmelse og kan ikke glæde Herren,⁹ og vores hjertes jublende håb vil altid være fjernet.

Verden over leder ca. 28.000 biskopper efter de fattige for at kunne dække deres behov. Hver biskop bistås af et menighedsråd bestående af præstedømme- og organisationsledere,

inklusive en hengiven hjælpeforeningspræsident. De kan »ile til den fremmedes undsætning ... pleje den lidendes sårede hjerte med olie og vin ... og tørre den forældreløses tårer og glæde enkens hjerte.«¹⁰

Verden over bliver kirkemedlemmer og -ledere positivt påvirket og vejledt af lærdomme og den guddommelige ånd til elske og tage sig af deres naboer.

En præstedømmeleder i Sydamerika var nedtrykt over den nød og sult, medlemmerne i hans stav led under. I sin uvilje mod at lade børnene lide af sult, fandt han et stykke tomt jord og sørgede for, at præstedømmet opdyrkede og tilsåede det. De fandt en gammel hest og en primitiv plov og gik i gang med at bearbejde jorden. Før de kunne gøre arbejdet færdigt, ramte en tragedie dem – den gamle hest døde.

For ikke at lade deres brødre og søstre sulte spændte brødrene i præstedømmet ploven på deres egne rygge, og de trak den gennem den ubarmhjertige jord. De tog bogstaveligt talt deres brødre og søstres byrder og lidelser åg på sig.¹¹

Et minde fra min egen families historie er et eksempel på en forpligtelse om at tage sig af dem i nød. Mange har hørt om Willies og Martins håndkærrekompanier og om, hvordan disse trofaste pionerer led og døde i den kolde vinter og under de

barske omstændigheder, der opstod på deres vej vestpå. Robert Taylor Burton, en af mine tipoldefædre, var en af dem, Brigham Young bad om at ride ud og redde disse kære, fortvivlede hellige.

Min bedstefar skrev om den tid i sin dagbog: »Sneen var dyb og meget kold ... Så kold, at vi ikke kunne bevæge os. Termometret stod på 24 minusgrader ... så koldt, at man ikke kunne rejse.«¹²

Redningsforsyninger blev delt ud til de strandede hellige, men »til trods for at de gjorde alt, hvad de kunne, blev mange lagt til hvile langs vejen.«¹³

Efterhånden som de hellige var blevet reddet, fulgte de en del af vejen gennem Echo Canyon, mens flere vogne trak til side for at hjælpe til med fødslen af en lille pige. Robert lagde mærke til, at den unge mor ikke havde nok tøj til at holde sin nyfødte baby varm. På trods af kuldegraderne »tog [han] sin egen hjemmevævede

St. Catherine i Jamaica

skjorte af og gav den til moderen, så hun kunne pakke barnet ind.«¹⁴ Barnet fik navnet Echo – Echo Squires – til minde om stedet og omstændighederne ved hendes fødsel.

Senere blev Robert kaldet til Kirkens præsiderende biskopråd, hvor han tjente i over tre årtier. I en alder af 86 blev Robert Taylor Burton syg. Han samlede sin familie ved sit sengeleje og gav dem sin sidste velsignelse. Blandt sine sidste ord, gav han det enkle, men dybsindige råd: »Vær god mod de fattige.«¹⁵

Brødre og søstre, vi ærer de nyskabende kæmper, som Herren forbedrede til at organisere og tjene i vores organisatoriske måde at række ud til de trængende medlemmer i hans kirke på. Vi ærer dem, der i vore dage rækker ud på utallige måder, og ofte i stilhed, for at være »gode mod de fattige«, bespise de sultne, klæde de nøgne, betjene de syge og besøge de fangne.

Det er det hellige værk, Frelseren forventer af sine disciple. Det er det værk, han elskede, da han gik på

jorden. Det er det værk, jeg ved, vi ville finde ham i færd med, hvis han var blandt os i dag.¹⁶

For 75 år siden fik en ordning med menneskets åndelige og timelige frelse for øje sin ydmyge begyndelse. Siden den tid har det forædlet og velsignet mange millioner menneskers liv over hele verden. Den profetiske velfærdsplan er ikke blot en interessant fodnote i Kirkens historie. Principperne, den bygger på, definerer os som et folk. Den er kernen af, hvem vi er som disciple af vor Frelser og store eksempel, Jesus Kristus.

Arbejdet med at drage omsorg for andre og være »god mod de fattige« er et helliggørende arbejde, som er en befaling fra Faderen og er guddommeligt indrettet til at velsigne, lutre og ophøje hans børn. Må vi følge Frelserens råd til en vis lovkyndig i lignelsen om den barmhjertige samaritaner: »Gå du hen og gør ligeså!«¹⁷ Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, 1955, s. 189.
2. J. Reuben Clark jun., »Testimony of Divine Origin of Welfare Plan«, *Church News*, 8. aug. 1951, 1s. 5; se også Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 1995, s. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, s. 34.
4. »President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States«, *Ensign*, feb. 1999, s. 74.
5. Marion G. Romney, »Uafhængighedens celestiale natur«, *Liahona*, mar. 2009, s. 15.
6. Se L&P 104:15-18; se også L&P 105:23.
7. Se Mosi 4:26-27.
8. L&P 81:5; se også Matt 22:36-40.
9. Se L&P 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567-568.
11. Interview med Harold C. Brown, tidligere direktør for Welfare Services.
12. Robert T. Burtons dagbog, Church History Library, Salt Lake City, 2.-6. nov. 1856.
13. Robert Taylor Burton, Janet Burton Seegmiller, »Be Kind to the Poor«: *The Life Story of Robert Taylor Burton*, 1988, s. 164.
14. Lenore Gunderson, Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, Janet Burton Seegmiller, »Be Kind to the Poor«, s. 416.
16. Se Dieter F. Uchtdorf, »I er mine hænder«, *Liahona*, maj 2010, s. 68-70, 75.
17. Luk 10:37.